

[Aksel Larsen.]

til en Nedsækering paa andre Omraader og med andre Metoder. Det, det drejer sig om, er at finde — ikke en Udvej af Krisen, men, som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller udtrykker det, at mildne Krisen. Vel at mærke: mildne den for en Del af Befolkningen. Med andre Ord at flytte en Del af Krisens Byrder fra een Klasse over paa en anden, flytte dem fra Overklassen, Arbejdskøberne, over paa Underklassen, Arbejderne, det er det, der tilsigtes, det er det, der er gjort gennem hele den Kriselovgivning, der har fundet saa nogenlunde enstemmig Tilslutning i denne Sal, og det er det, der tilsigtes med det Fremstød, Arbejdsgiverforeningen søger at foretage imod Lønningerne nu.

Til Begrundelse gives der Undersøgelserne i det saakladede Riis-Hansen Udvalg, og i dette Udvalg skal der, hvis man tør tro Arbejdsgiverforeningen, og hvis man tør tro det ærede Medlem Hr. Christiani her, være fremkommet Oplysninger om, at Lønningerne i Danmark ligger langt højere end Lønningerne saavel i Sverige som i Tyskland. Nu har et af Folketingets ærede Medlemmer, en Fagforeningsmand, paa et andet Sted overfor mig erklæret, at man skal ikke tro, hvad Arbejdsgiverforeningen siger, det turde være Løgn, og jeg ventede derfor med Interesse: naar det nu bliver fremsat herfra, saa maa jo de tilstedeværende Fagforeningsmænd protestere, hvis det er urigtigt, navnlig saadanne, som har været med i det samme Udvalg og været med til at undersøge Lønningernes Højde og været med til at konstatere denne Forskel i Lønninger.

Det ærede Medlem Hr. Nygaard, Formanden for de samvirkende Fagforbund, Medlem af det omtalte Udvalg, har forholdt sig fuldkommen tavs, ikke ønsket at ytre sig, ikke haft et Ord at sige, hverken til Benægtelse eller Bekræftelse, og det kan naturligvis kun tages som Udtryk for, at Oplysningen altsaa er rigtig, at man i dette Udvalg, Arbejdsgivere, saakaldte Arbejderrepræsentanter plus Regeringens Forligsmand i Fællig, er blevet enig om, at Løn-niveauet i Danmark er for højt, at den danske Industri ikke er konkurrencedygtig, hvis dette Løn-niveau ikke bliver sat ned.

Dermed er ogsaa Fagforeningernes Indstilling til disse Problemer paa Forhaand givet, dermed er givet, at de officielle Fagforeninger, som ledes af Socialdemokratiet, absolut og ubetinget kun sætter sig een Opgave: under en eller anden Form, paa en eller anden Maade at hjælpe Arbejds-

giverforeningen og det ærede Medlem Hr. Christiani til den mest fuldstændige Opfyldelse af de stillede Krav om Lønreduktioner og nye Regler for Afslutning af Overenskomster, herunder fleraarige Overenskomster.

Og det saa meget mere, som Socialdemokratiets Ordfører, det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, der jo har haft rig Lejlighed til at svare og altsaa ikke har kunnet følge den Partiparole, der antagelig er ud-gaaet fra Socialdemokratiet om saa vidt muligt ikke at tage Ordet i denne Sal, hvor Afgørelserne skal træffes, ikke havde noget som helst andet at anføre overfor denne Trusel om et Angreb paa Lønningerne end, at det er jo ganske urimeligt at paastaa, at vi ikke har faaet Reduktion, for det har vi virkelig faaet, og hvad er det saa for Tale at komme med, at Lønningerne ikke er blevet sat ned siden 1928!

Ja, det er jo ikke noget at fremføre som Argument. Det er rigtigt, at Lønningerne er blevet sat ned med det ærede Medlem Hr. Hans Nielsens, med Statsministerens og med det ærede Medlem Hr. Nygaards absolute Velvillie og energiske Assistance, det er Kendsgerninger; men det var Spørgs-maalet om de kommende Lønreduktioner, vi skulde tale om, det var Spørgs-maalet om Arbejdsgiverforeningens 20 pCt., og dér har vi overhovedet ikke fra socialdemokratisk Hold hørt et eneste Ord udover, at Statsministeren erklærede, at det var skam taabeligt at forvente, at han skulde give Tilsagn om sin Medvirkning.

Jeg kan underskrive dette sidste, og jeg kan ikke sige andet end, at jeg finder; det er lovlig naivt af det ærede Medlem Hr. Christiani at tro, at det er muligt at faa en Erklæring fra nogen Socialdemokrat fra denne Talerstol om, at nu skal vi hjælpe jer at faa Lønningerne sat ned. Saa selvmorderisk maa man nu ikke regne med, at Regeringen eller Socialdemokratiet er, og saa selvmorderisk ønsker jo heller ikke hverken Venstre eller det konservative Parti, at Regeringen skal være. Den eneste Mulighed, der er for at faa Lønningerne sat ned, er den, at det lykkes at holde Flertallet af Arbejderne fast ved Troen paa, at Fagforeningernes socialdemokratiske Ledere og den socialdemokratiske Regering trods alt er Modstandere af Arbejdskøbernes Reduktionskrav og agter at benytte Fagorganisa-tionernes Styrke til at slaa det tilbage. Derfor er det ganske indlysende, at der kommer ikke nogen saadan Erklæring fra nogen ansvarlig og ledende Socialdemokrat.

Socialdemokratiets Rolle bestaar, som